

[Justitsministeren.]

brydelse eller til Forebyggelse af en saadan, naar *Retskendelse efter Politiets Skøn ikke kan afventes* uden væsentlig Ulempe for Undersøgelsen, forlange Oplysning om, fra og til hvilke Telefoner der paa et bestemt Tidspunkt eller inden for et nærmere angivet Tidsrum er ført eller føres Samtaler til og fra en bestemt Telefon.

Inden 24 Timer efter saadant Forlangendes Fremsættelse skal der tilgaa Telefonselskabet en *skriftlig Bekræftelse*, underskrevet af Rigspolitichefen, Vicepolitichefen, Politidirektøren i København, Politimesteren, en Politinspektør, en Politiaadvokat eller en Politifuldmægtig. I Bekræftelsesskrivelsen skal udtrykkeligt anføres, at de paagældende Oplysninger skulde bruges ved en Undersøgelse i Anledning af en Forbrydelse, og at Retskendelse ikke har kunnet afventes uden væsentlig Ulempe for Undersøgelsen. Fremkommer saadan Bekræftelse ikke inden den angivne Tidsfrist, indberettes Sagen gennem Selskabets Ledelse til Ministeriet for offentlige Arbejder.

Her staar vi altsaa over for den første Gruppe af Tilfælde, hvor Politiet skal have Oplysninger, uden at der foreligger Retskendelse, men Oplysningerne drejer sig i dette Tilfælde kun om Numrene paa de to Telefoner, som en Samtale er ført imellem, ikke om noget vedrørende Samtalens Indhold. I øvrigt er det en Forudsætning, at Øjemedet vilde forspildes, hvis Rettens Kendelse skulde afventes. Vi er altsaa ogsaa her i fuld Overensstemmelse med Principperne i Retsplejelovens Kapitler om Beslaglæggelse og Ransagning.

Berettigelsen af disse Regler er i øvrigt anerkendt af Domstolene. Af særlig Interesse er her en Østre Landsrets-Kendelse af 1. November 1938, trykt i „Ugeskrift for Retsvæsen“ for 1939, Side 194 — det kom for et Par Dage siden, saa vi er i høj Grad à jour. Det drejer sig om et af de ret almindelige Tilfælde, hvor en Mand blev generet af anonyme Telefonopringninger, hvad mange af os, der nu efterhaanden har maattet faa hemmeligt Nummer, kender tilstrækkeligt til. Han henvendte sig til Politiet, der begærede Retskendelse om, at Telefonselskabet skulde oplyse det eller de Numre, hvorfra der var ringet til ham, altsaa netop det, der omhandles her i Instruksen. Byretten afviste dette Krav, idet den henviste til, at der ikke var nogen bestemt Person, der var sigtet, og dernæst udtalte:

„Da Sagen ikke angaar en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regler tilkommer Statsadvokaten at forfølge, jfr. Retsplejelovens §§ 750, 755 og 756, kan den af Politiet fremsatte Begæring ikke tages til Følge.“

Østre Landsret omstøtte denne Afgørelse. Det udtales udtrykkeligt i Landsrettens Kendelse, at Politiets Begæring ikke falder ind under de særlige Bestemmelser om Udlivering af Breve og andre Forsendelser eller om Ransagning, som indeholdes i Retsplejelovens §§ 750, 755 og 756, men maa afgøres paa Grundlag af de almindelige Bestemmelser om Efterforskning i Retsplejelovens Kapitel 74, der ikke er indskrænket til kun at gælde Forbrydelser, som det tilkommer Statsadvokaten at forfølge. Det udtales endvidere, at Retsplejelovens § 169 ikke synes at være til Hinder for, at Begæringen tages til Følge. Jeg fremhæver særlig dette, fordi Østre Landsret altsaa i Overensstemmelse med det, jeg sagde før, ikke har ment det nødvendigt at henvise til en speciel Hjemmel i Retsplejeloven for ved Dom eller Kendelse at paalægge Telefonselskaberne at give Oplysninger til Politiet, men har fundet tilstrækkelig Hjemmel herfor i Lovens almindelige Regler om Efterforskning. Det fremgaar altsaa klart af Kendelsen, at Telefonsamtaler ikke kan eller skal behandles efter Analogien af Retsplejelovens Regler om Beslaglæggelse og Ransagning, men at Indhentning af Oplysninger om Telefonsamtaler kan ske som almindeligt Efterforskningskridt.

Hvad er da Reglerne om Politiets Ret til Efterforskning? Den almindelige Hjemmel om Politiets Efterforskning findes i Retsplejelovens Kapitel 74, og det hedder i § 807, at Politimesteren til Opnaaelse af Efterforskningens Øjemed er berettiget til under de Betingelser og med de nærmere Bestemmelser, som er fastsat, at foretage Ransagninger og Beslaglæggelser, fordre Oplysninger af offentlige Myndigheder, indkalde Vidner, foretage Besigtigelse, lade foretage Syn og Skøn, anholde mistænkte o. s. v.

Det var de to første Omraader. Jeg kommer saa til Afsnit III, Nr. 3, der lyder saaledes:

„Paa Begæring af Rigspolitichefen eller den, der fungerer i hans Sted, Politidirektøren i København og Chefen for Københavns Opdagelsespoliti skal der meddeles Politiet alle begærte Oplysninger og gives Politiet Lejlighed til Aflytning i det ønskede Omfang.“

Det er denne Bestemmelses Hjemmel, der